

ang

27. Men o! hur smalt det ständigt mig!
 26. Glad jag jag, tredje vandringstman,
 25. O! i lemnad vunnit i Guds
 24. En som, lifsom en Engel står
 23. O! i lemnad vunnit i Guds
 22. O! i lemnad vunnit i Guds
 21. O! i lemnad vunnit i Guds
 20. O! i lemnad vunnit i Guds

4. Ero ej, at jag är Sans colort, Fäst jag
 ej några byxor daer, Jag har et par Callens-
 ger sårt, Du skänks ierdn de Franskas Edger;
 Dem nyttar jag hvar enda dag, Ditt jag får
 supen af min Flaska. Hon är en Hjerte i
 sitt slag; Och hennes Skål så
 vil jag dricka.

Exemplaret kostar 1 s.

men

20. Jag repade: Hon är förstörd!
 19. Jag repade: Hon är förstörd!
 18. Jag repade: Hon är förstörd!
 17. Jag repade: Hon är förstörd!
 16. Jag repade: Hon är förstörd!
 15. Jag repade: Hon är förstörd!
 14. Jag repade: Hon är förstörd!
 13. Jag repade: Hon är förstörd!
 12. Jag repade: Hon är förstörd!
 11. Jag repade: Hon är förstörd!
 10. Jag repade: Hon är förstörd!

GS 684

Swänne Helt nya och rätt vackra Sifor,

Den Första:
 Det var i Saimen på
 en D, ic.

Den Andra:
 Att ha i sången sin
 Cousin, ic.
 Sjunges som: På lifvets middelsamma strås, ic.

Seile, tryckt hos Ernst Peter Sundqvist 1802.

1. Den Gamle Knechten. (Ballad.)
 Det var i Saimen på en S,
 Dit sållan någon ländar,
 Födrutan Måhlar ut den Sjö,
 Som stormar wid dess Gränder.
 2. Der fann jag gömd en gammal Man
 Ifrån en werld, hwars dårar
 Besvotta dygd som ej är grann,
 Och le wid uflas tårar.
 3. Han gick dår suckande och stum,
 På mörka öde ställen:
 Där wåg på wåg med dån och stum
 Sig tumlade mot hållen.
 4. Det syntes på hans wifna kind
 En banad wåg för tåren;
 Och kulan slågade en wind
 De glesa Silfwerhåren.
 5. O kom, min Selma! sjung med mig
 Hans sorgeliga Öde!
 Och skönt, ditt öga suckte sig!
 Och ömt, ditt hjerta blöde!
 6. Jag war, Han sade i min tid
 Soldat med mod i barmen:

34. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 35. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 36. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 37. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 38. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 39. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 40. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 41. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 42. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 43. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 44. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 45. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 46. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 47. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 48. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 49. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.
 50. Ständigt af sorg, som i minn
 Och brog en suck — och öde.

Jag usle här på stranden går,
 Drålig efter döden.

Den Andra:

I.

Ut ha i sängen sin Cousin, Och uppå bordet
 Sylta Bålar: Af rent och oförfalskat win,
 Dertill en wån som sjunger Skålar. På jor-
 den största wållust är, En försmak utaf Him-
 mels glädje; Ett sådant nöje jag begär, O!
 Bacchus du mig det tillståndje.

2. Men hwilken dödelig min Bror! Tro
 Himlen sådan wållust skänker; Ja, den som
 godt om alla tror, Som alltid wäl och red-
 ligt tänker: Han somnar sött utaf sitt rus, Et
 onda drömmar honom wäcker; Och när han
 waknar, tar han snus, Samt sorglöst går,
 och tårsten släcker.

3. En Skål för denna Bacchi man, Wi u-
 tur fyllda glaset edmma; Och den som det ej
 gödra kan, Bär ej af sällhet sig berömma, Och
 jag som äger såmt i dag En Nid till winet och
 til supen, Jag följjer ju Naturens Lag: At al-
 drig wara torr i strupen.

4. Tre